

Caramel

Sukkar banat, Nadine Labaki, 2007

En un saló de bellesa de Beirut, cinc dones es reuneixen creant un microcosmos colorista i sensual.

El dolç perfum del caramel

A Beirut, cinc dones tenen el seu punt de trobada en un saló de bellesa: tres perruqueres i dues clientes. Layale estima a Rahib, però és un home casat que no pensa deixar la seva dona perquè se l'estima. Nisrine és musulmana i té un problema per al dia de la seva boda: ja no és verge i, a més està embarassada sense que ho sàpiga la seva parella. Rima està turmentada perquè se sent atreta per les dones, però trobarà les respostes que busca en una clienta a qui li falta l'afecte del seu marit. Jamale és una dona madura i divorciada que sent la necessitat de demostrar a la resta i a ella mateixa que encara segueix jove. Rose s'ha sacrificat tota la vida per cuidar la seva germana gran, i ara, de sobte, troba l'oportunitat d'estimar i mirar, per primera vegada en molt de temps, per la seva pròpia felicitat.

Al saló de bellesa, els homes, el sexe i la maternitat se situen en el centre de les seves converses més íntimes i alliberades, entre talls de cabell i amb una depilació amb una pasta caramel·litzada de sucre, aigua i llimona.

Orient Pròxim

Aquesta és una terra que ens ha obsequiat els últims anys amb molt bon cinema. Així dins d'aquest corrent cultural aperturista intenta donar a conèixer unes cultures tan riques com mil·lenàries, força vegades incompreses com també ancorades en el passat o en l'integrisme i que, des de fa tan de temps, mirem de reüll i, de vegades, amb desconfiança des d'occident.

Amb la sinopsi prèvia, podem fer-nos una idea de les intencions i voluntat d'aquesta directora novell i gran promesa del seu país. Nadine Labaki pretén retratar la gran varietat de situacions afectives al voltant de la dona, tòpiques i conegudes, però que succeeixen dia a dia a tot el món. Tot i començar amb una mirada localista libanesa, la dona que sent i pateix la necessitat d'estimar i ser estimada emergeix i triomfa amb independència de la seva cultura, religió o nivell econòmic. De tota manera, en aquesta obra es defuig de la mirada social, que ens tenen acostumats les pel·lícules d'aquestes regions,

per triar una opció més intimista i personal. Això converteix el film en una galeria de situacions melodramàtiques ben dispars.

Un cop vista la pel·lícula és possible que ens vingui al cap l'Almodovar i el seu cinema de dones, les quals travessen camins també dramàtics, però a la vegada coloristes i desenfadats, on no importa la classe social. A la vegada, podem trobar diàlegs plens de sentiments o més que corrents i mundans.

Sorpren la naturalitat com Nadine Labaki posa en escena temes que en països del pròxim orient són més que tabú: homosexualitat, avortament o l'adulteri; temes que en alguns d'aquests països s'arriba a condemnar a mort. Però agrada encara més que els pugui combinar amb d'altres temes no tan conflictius socialment, però que ens afecten a tots, com ara la necessitat d'estimar i d'afirmar-se en la pròpia identitat (i més parlant de dones en països musulmans), de començar de zero una nova vida o seguir fidel a conviccions personals per entendre i acceptar la vida tal com arriba i transcorre.

Les intencions són magnífiques, però moltes crítiques senyalen certa ingenuïtat de nouvinguda que intenta tractar diversos temes en tan poc temps, emmarcant de manera massa esquemàtica la successió de fets i deixant potser una mica artificiosos els personatges. De tota manera, aquí veurem bon cinema gràcies al toc subtil i femení que la directora dóna a moltes escenes; plenes de sensibilitat i capacitat per interioritzar els sentiments, i també la voluntat de deixar espai a l'espectador i no remarcar un desenvolupament concret. Evidentment, tampoc podem deixar de banda unes interpretacions que donen frescor a tant d'artifici i faciliten el visionat, ja que s'entén perfectament el que busquen cadascuna d'aquestes dones, el que desitgen, les seves pors i incerteses. Elles saben entrar dins del retrat coral d'una societat que amaga el canvi, i on les dones van descobrir a poc a poc el seu paper cada vegada més rellevant. És per això que gairebé totes elles mereixerien una pel·lícula per separat.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Nadine Labaki
Productor: Raphael Berdugo
Guió: Nadine Labaki, Jihad Hojeli i Rodney Al Haddad
Muntatge: Laure Gardette
Fotografia: Yves Sehnaoui
Vestuari: Caroline Labaki
Música: Khaled Mouzannar
Companyia productora: Les films des Tournelles, Bac Films, CNC
Nacionalitat: França i Líban
Durada: 96 minuts

Actors

Nadine Labaki: Layale
Yasmine Elmasri: Nisrine
Joanna Moukarzel: Rima
Gisèle Aouad: Jamele
Adel Karam: Youssef
Sihame Haddad: Rose
Aziza Semaan: Lili
Fatmeh Safa: Siham
Dimitri Staneofski: Charles
Fadia Stella: Christine
Ismail: Bassam